

dvojí domácnosti za dobu ode dne 29. listop. 1923 do dne 30. září 1924. Zšr po slyšení mor. zv-u žádosti této nevyhovuje, ježto manželka učitele Aotonína Sch., Elfrida Sch., má samostatné zaměstnání v Dr., jsouc tam ustanovena def. učitelkou. Proti tomu podaný rekurs zamítlo min. škol. nař. rozhodnutím z důvodu výnosu rekuresem naříkaného, jakož i z toho důvodu, že manželka st-lova byla na pobyt v D. upoutána nejen bytem, nýbrž i svým povoláním.

Rozhoduje o stížnosti, řídil se nss těmito úvahami:

Stížnost vytýká, že žal. úřad přezírá, že st-lova choť, kdyby se vzdala učitelské služby, nebyla by vázána na svou služ. stanici v D. Nebylo by pak překážky, aby následovala svého chotě do jeho nového místa služebního, tu však by jejímu přestěhování — jak nesporno — vadil nedostatek rodinného bytu ve V. Není ničím odůvodněn přijatý úřadem předpoklad, že by se choť st-lova nebyla přestěhovala, ani kdyby byl nalezen rodinný byt v novém působišti. Teprv z d r á h á n í jeho choti, přestěhovati se, mohlo by způsobiti ztrátu diet.

Nss musil přihlédnouti k tomu, že stran diet z důvodu nepřestěhovatelne domácnosti ženatého podle § 10 par. zák. 274/1919 třeba na učitele škol národních použití zásad usnesení min. rady z 9. prosince 1919 (oběžník min. škol. z 23. prosince 1919 č. 5272 — pres.). Nezbytnou podmínkou poskytování diet jest tu toliko, že přeložený, v daném případě st-l, nemohl přenést domácnost ženatého do nového působiště z důvodu, že jest v novém působišti nedostatek rodinných bytů. Že tyto podmínky byly v daném případě uskutečněny, úřad ve svém rozhodnutí nijakž nepopírá. Přece však odpírá st-li přiznati diety, vytýkaje, že kromě nedostatku bytů v novém působišti manželovu, který st-lovu choť poutá na pobyt v D., poutá ji na tento pobyt t é ž její učitelská služba tamtéž. Tím však úřad k podmínkám, položeným v cit. usnesení min. rady, přičiňuje ještě podmínku další, t. j. že v e d l e b y t o v é n o u z e v novém působišti zaměstnance, činícího nárok na diety z titulu dvojí domácnosti, nesmí překážeti přestěhování domácnosti ani žádný případný důvod, tkvící v osobě nějakého příslušníka domácnosti reflektantovy, jenž s ním sdílel domácnost v dřívějším působišti. Než to činí úřad bez jakéhokoli zákonného podkladu, jest proto stížnost důvodnou.

Č. 5874.

Státní zaměstnanci: * Oběžník min. fin. z 5. dubna 1921 č. 3137 pres., přiznávající výhodu propočtení služební doby i těm státním zaměstnancům, kteří byli do státní služby přijati v době po 1. září 1919 do 31. prosince 1920, není právní normou, z níž by mohl nárok takový býti odvozován.

(Nález ze dne 17. září 1926 č. 18.620).

Věc: Koloman M. v S. proti generálnímu finančnímu ředitelství v Bratislavě o propočtení služební doby.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Žádost st-le, berního oficiála v S., za zápočet válečných let a advokátní služby zamítl žal. úřad nař. rozhodnutím, poněvadž st-l nastoupil státní službu až po 1. září 1919.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvažil nss takto:

St-l, uznávaje, že podle vl. nař. č. 666/1920 mají nárok na propočítání služ. doby jen stát. zaměstnanci, kteří před 1. zářím 1919 byli ve stát. službě, namítá, že podle oběžníku min. fin. z 5. dubna 1921 č. 3137 pres. mají nárok na tuto výhodu i ti zaměstnanci, kteří byli do stát. služby přijati v době po 1. září 1919 do 31. prosince 1920, a opírá tudíž svůj nárok o tento oběžník. Výnos tento nemá však povahy právní normy, neboť nebyl vůbec publikován a jest dle obsahu svého zřejmě jen vnitřní instrukcí, určenou pro podřízené úřady. V této své vlastnosti nemůže cit. oběžník založiti právní nárok jednotlivého zaměstnance na určité výhody. Že by zmíněný oběžník byl individuálním aktem správním, st-l ani netvrdí; nemůže proto z něho čerpati právní nárok na propočítání služ. doby. Také bodu 1 § 6 zák. z 22. prosince 1924 č. 286 Sb. se dovolává st-l neprávem již proto, že toto zákonné ustanovení, jak jest z nadpisu i obsahu jeho patrné, jedná o jmenování, ustanovení, přerádění nebo postupu do vyšší kategorie, takže nelze z něho dovozovati právní nárok na započtení služ. doby. — —

Č. 5875.

Úrazové pojišťování: Jestliže se v chladírně řeznictví užívá strojů s motorickým pohonem, podléhají úrazové povinnosti pojištné všichni zaměstnanci podniku, třeba nejsou zaměstnáni v chladírně, ale v místnostech prodejních.

(Nález ze dne 17. září 1926 č. 18.685).

V ě c: Bohuš R. v Praze (adv. Dr. Ant. Brázda z Prahy) proti ministerstvu sociální péče (za zúč. Úraz. pojišťovnu děln. v Praze m. taj. Dr. V. Mazánek) o úrazové pojištění.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Úrazová pojišťovna dělnická pro Čechy v Praze vyslovila výměrem z 8. května 1923, že řeznictví Bohuše R. podle platných zákonů o úrazovém pojištění dělnickém se uznává za pojištění povinno, protože jde o živn. podnik s motory. — — —

Rozhodnutím z 2. ledna 1925 nevyhověla zsp v Praze odporu st-le, poněvadž konaným šetřením bylo zjištěno, že v podniku st-lově, jehož jednotlivá oddělení (řeznictví, chladírna) tvoří jediný závod ve smyslu § 1 úraz. zák., užívá se strojů motoricky hnáných, podléhá tudíž podnik ten v celém svém rozsahu úrazovému pojištění; to znamená, že proti následkům podnikových úrazů jsou pojištěni nejen zaměstnanci, kteří jsou při výkonu práce v přímém styku se zařízením poháněným motorickou silou (na příklad strojník), nýbrž i zaměstnanci, kteří snad přímo ve styk se stroji nepřicházejí (krámský personál).« — — —

Nař. rozhodnutím min. soc. péče nevyhovělo odvolání st-le z důvodů rozhodnutí v odpor vzatého.

O stížnosti uvažil nss toto: